

„Ти добре си се сѣтила да ми пишешъ, че си на пжтъ да ми подаришъ още едно дете, ама азъ не мога да разбера, защо това ще правишъ, като ме нѣма въ село и когато е попѣтъ боленъ. Ако дипъ не можешъ да устискашъ, вижъ, попитай ходжата въ Карлово, какво да правишъ. . . Колкото за постилци, ако е мжжко, това запомни добре, ще разкжсашъ вѣнчалната ми риза, ако е момиче прави каквото те научи мама или майка ти. Разбрано ли е. Твой старши подофицеръ Вълко Гидиковъ“.

— Евге ма, той си е изгубилъ умѣтъ. Какъ мога да го чакамъ него? — и като заброи на прѣсти додаде:

— Нѣма и да дотрая до края на месеца.

— Той така само ти пише, що се грижишъ? Дошло. Само, че ако е момче, вѣнчалната му риза да срѣжешъ, да не забравишъ.

— Тя е лита, отъ 22 нумеръ прежда, съ коприненъ вѣтъкъ, пѣкъ съмъ ѝ вѣзала и политѣ, и ржавитѣ и пазухата. . . Тѣкмо е за постилицы! . . .

— Азъ ще ти приготвя отъ американъ. Ще поискамъ отъ общината.

— Така по бива. . . Скжтала съмъ 25 лева.

Съ нейнитѣ 25 лева раждане се не посрѣща, но нейния старши подофицеръ не е на щатна служба, а отъ домашнитѣ приходи мжчно може да се скжта нѣщо — нали тамъ още свекървата е касиеръ, а това що е завързала въ кърпата си, лесно не се развързва, освенъ когато трѣбва да се плащатъ данѣцитѣ на бирника, или за нѣщо, което не може да се не купи. Отъ невземенъ американъ поискахъ отъ тати да отпустне петъ метра, недостига заплатихъ азъ и пратихъ я да я научатъ какъ да поржби краищата имъ, за да не убива на детенцето.

Презъ единъ отъ прозорцитѣ, момичетата бѣха поставили, ушито отъ бѣли и червени парцали, знамето на Червения кръсть. Това бѣше благодарността на тия деца къмъ едно дружество, което винаги и всѣкога и всѣкжде бърза да изтрие сълзитѣ на нещастнитѣ, на страдащитѣ и на намиращитѣ се въ неволя.

Сега два кръста ще говорятъ на тия изтерзани души, че въ най-труднитѣ моменти, все ще се намѣри